

16/
11

Klara ord från Danmark

Den danske utrikesministern Ole Björn Krafts tal vid FN:s generalförsamling i Paris i förrgår hör till de klaraste och ärligaste uttrycken för den utrikespolitiska uppfattning som är dominerande bland världens demokratier. Hr Kraft framhöll de stora förhoppningar om samarbete och samförstånd som fyllde oss alla vid det senaste världskrigets slut. I stället har klyftan mellan väst och öst blivit allt större; sällan har det varit så tydligt att den stigande spänningen i världen beror på en av parterna, den grupp diktaturer som sedan krigsslutet ställt som mål att överallt införa tyranniet. En tydlig bild av situationen fick man, såsom hr Kraft erinrade, genom den ryske utrikesministerns uttalande om västmakternas fredsbudskap: hr Vysjinskij förklarade sig icke ha kunnat sova natten efter budskapets mottagande, då hans skratlöst oavbrutet överväldigade honom. Det är alltså i denna ton av munter fräckhet som den ryska statsledningen besvarar ett förslag vars antagande över hela världen, säkerligen också i Ryssland och satellitstaterna, skulle ha väckt glädje och tacksamhet.

Varför ingick Danmark i Atlantpakten? Hr Kraft besvarade den frågan lika kortfattat som precis; hans svar kan säkerligen anses auktoritativt för opinionen inom alla till pakten anslutna stater. Danmark ingick i pakten "därför att vi kände oss oroliga över utvecklingen, därför att vi ville göra vad som stod i vår makt för att trygga vår fred och vår frihet och därför att vi var och är övertygade om att Atlantpakten är ett medel att trygga freden och att bevara den frihet som ger fredens värde. Fredens bevarande är för oss huvudmålet. Jag kan rent av säga att medan det naturligtvis är Atlantpaktens uppgift att beskydda länderna mot en okkupation, såvida det skulle bli krig, och att därigenom bevara deras frihet, skulle det betraktas som ett avgörande nederlag för Atlantpaktens politik om huvudmålet, nämligen att över huvud förhindra ett nytt världskrig, inte

bleve uppnått." Det är orimligt, fortsatte den danske utrikesministern, att göra gällande att pakten skulle ha en aggressiv karaktär. "Kan någon föreställa sig att Danmark med sin geografiska belägenhet, med hela sin livsuppfattning och med sin militära svaghet skulle ansluta sig till en pakt med aggressivt syfte?"

Det finns inget tvivel om att en överväldigande majoritet av det danska folket står bakom dessa utrikesministerns uttalanden. Motståndet mot en anslutning till pakten är numera obetydligt utanför kommunistpartiet och de radikaler vilkas opposition gränsar till försvarsnihilism och defaitism. Samtidigt med redogörelsen för hr Krafts tal kommer uppgifter från Norge om att detta lands regering, liksom alla dess demokratiska partier, självfallet står fast vid Atlantpakten. Än en gång har det klagjorts hur ovederhäftiga den svenska isolationismens rykten om tveksamhet i Danmark och Norge är — detta hindrar säkert inte att denna isolationism, som lutar på folkets okunnighet om läget ute i världen, kommer att fortsätta med samma ryktesspridning.

Medan den danske utrikesministern ger uttryck för demokratiernas samlade uppfattning, röstar den svenska delegationen på hr Undéns order för att det kommunistiska Kina — även av den svenska regeringen betecknat som angripare i den nuvarande konflikten — skall beredas inträde i Förenade nationerna och dess säkerhetsråd. Den ena ståndpunkten är ärlig och stärker fredsfronten, den andra ståndpunkten är oärlig och försvagar fredsfronten. Det är dithän neutralismen drivit oss.